

Rīgas Sv. Jāņa
evanģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

• RĪGAS SV. JĀŅA EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •

2020. gada oktobris, Nr.70

*Bet, kas labā zemē, ir tie, kas vārdu dzird un to patur
labā un godīgā sirdī, augļus nesda mi ar pacietību.*

~Lk 8:15~

*Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus: viņi aiziet un
raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām ar prieku viņi
atkal nāks un nesīs mājup savus kūlīšus.*

(Ps 126:5-6)

Mācītāju uzrunas

"Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien."

(Mt 6:11)

Māsas un brāļi Kristū!

Mūsu Pestītājs mācīja lūgt Svēto Lūgšanu. Lūgums „*mūsu dienišķo maizi dod mums šodien*” nozīmē nevis, ka mums šodien trūkst dienišķās maizes, ka pēc tās lūdzam, bet tas nozīmē, lai mēs atzīstam mūsu Debesu Tēva, mūsu Radītāja rūpes, lai mēs ik dienas to varētu saņemt.

Vai tad tā nav uzklaušīta daudzu kristiešu lūgšana, ka jau daudzus gadus mūsu zemē mierā notiek sēja un pļauja. Klimatiskie apstākļi, karš, nemieri – tie nav bijuši par iemeslu izsalkumam vai badam. Vēl vairāk, saule un lietus, sēja un pļauja, augļu ievākšana notiek ne tikai tiem, kas atzīst Debesu Tēvu, bet arī

nepateicīgajiem. „*Viņš liek saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un lietum līt pār taisniem un netaisniem.*” (Mateja 5:45)

Tad lai pateicamies ik dienas par Debesu Tēva žēlastību un gādību, par tiem ļaudīm, kuru aicinājums un dienišķais darbs ir gādāt dienišķo maizi!

Mēs, Dieva bērni, īpaši pateicamies Debesu Tēvam, ka Viņš mums devis Dzīvo Maizi, kas nāk no Debesīm, kas pasaulei dod dzīvību – mūsu Kungu un Glābēju, Jēzu Kristu!

Priecīgus un pateicības pilnus svētkus!

Jūsu mācītājs Kristū – **Ingus Dauksts**

„Ne jūs izraudzījāt mani, bet es jūs izraudzīju un liku, ka jūs ejat un augļus nesat un ka jūsu augļi paliek, lai visu, ko vien jūs lūgtu manā vārdā no Tēva, viņš jums dotu.”

(Jņ 15:16)

Es nekaunos tā vārda dēļ,
ko Jēzus sirdī kaisa;
no tā sirds bēdās prieku smeļ,
tas mani vaļā raisa
no maldiem, bēdām, bailības,
un pat aiz nāves tumsības
man rāda miera mājas.

(Jaunā Dziesmu grāmata, 416:1)

Šis laiks pie mums Rīgā atšķiras no citiem laikiem. Katrs no mums reiz atcerēsies šo “pandēmijas” gadu vai gadus. Laukos cilvēki ir neizpratnē, kādēļ viņiem ir jāievēro drošības noteikumi, piemēram, pie Svētā Vakarēdiena saņemšanas, jo bieži vien viņiem nav neviena saslīmšanas gadījuma ar bēdīgi slaveno vīrusu. Rīgā gan nevar nepamanīt, ka šie laiki ir pamatīgi ietekmējuši draudzes vai, pareizāk sakot, tās “paputinājuši”. Šis ir laiks, kad Rīgas draudžu dievkalpojumos cilvēku ir arvien mazāk, laiks, kad mums šad tad nākas sev uzdot jautājumu: „Kādēļ mēs nākam uz savu draudzi?” Vienam tas šķistu dīvains jautājums, citam – diezgan aktuāls.

Vērojot no malas, esmu nonācis pie tā, ka cilvēkiem ir dažādi iemesli, kādēļ tie turpina nākt. Vieniem galvenais iemesls ir citi cilvēki draudzē – attiecības, sadraudzība. Citus atkal vilina skaistais dievnams un siltās sajūtas, kas tik ļoti saista pie draudzes. Tradīcijas. Tā vien šķiet, ka “vispareizākais” iemesls būtu: “Es nāku uz savu draudzi, lai saņemtu Dieva žēlastības dāvanas, klausoties Dieva Vārdu un baidot Svēto Vakarēdienu.”

Ko darīt, ja zini, ka tā ir pareizā atbilde, bet tajā neredzi savu pamatu, vai, mazākais, pamatojumu, lai nāktu uz savu baznīcu? Varbūt, ka tur ir “individuālais iemesls”, tas, ko es pats savā baznīcā piedzīvoju, vai, pareizāk sakot, izdzīvoju. Ja, cenšoties to nodefinēt saviem vārdiem, tas ir kaut kas abstrakts un grūti aprakstāms, tad tomēr tur, dievkalpojumā, tas pašam kļūst kaut kas pavisam skaidrs. Lai arī ir ļoti sarežģīti to definēt, tomēr ir skaidrs, ka kaut kas tur ir. Kaut kas mani cieši saista ar manu draudzi.

Manuprāt, ir ļoti svarīgi pašam sev definēt: kas tas ir?

Kā jau tas dzīvei ir raksturīgs – lietas mainās. Tāpat arī pašajūta un garastāvoklis. Neskatoties uz to, kā es šodien jūtos, tur, dievkalpojumā, ir kaut kas īsts un dzīvs. Kaut kas tik īsts, ka jebkas, ko liksi priekšā, nevarēs aptvert to, kas “manī notiek”, kad esmu savā draudzē. Ir tik grūti aprakstīt, kā Dievs rezonē mūsu iekšienē!

Taču, raugoties uz dažādajiem draudzes locekļiem baznīcas solos, redzams, ka katram no viņiem ir kaut kas savs – vienam abstrakts, citam skaidrāks. Tomēr viena lieta gan ir skaidra – viņiem ir viens avots. Šis avots, nepārprotami, ir pašā dievkalpojumā. Ja tā, tad šis avots ir kaut kas skaidrs, atšķirībā no tā, kas rezonē mūsu iekšienē. Vai tas ir kaut kas, ko dara mācītājs dievkalpojumā pēc sava aicinājuma? Varbūt kaut kas šajās dziesmās, šajā gaisotnē, vai šajos cilvēkos? Vai tiešām visi – cilvēki, dziesmas, mācītājs –, kas ir ievīti tajā brīnišķīgajā kompozīcijā, kas notiek dievkalpojumā, kas arī katru no mums īpašā veidā uzrunā – vai tiešām tie visi to kopā paveic, vadoties pēc kaut kā abstrakta sevī? Nav šaubu – tur ir kaut kas skaidrs; viņiem visiem ir kāds konkrēts kopsaucējs; kāds vienots ideāls; kāds vienots mērķis, kuru piepildīt dzenas visi iesaistītie ļaudis, kas veido šo ticības atjaunojošo un svētīgo dievkalpojumu. Un tas skaidrais avots, var būt tikai viens. Kaut kas nemainīgs, statisks, kāds varbūt teiktu – bezpersonisks, nepielūdzams, brīžiem pat kaut kas tāds, kas biedē. Melns uz balta. Rakstīts teksts. Dieva Vārds. Bībele.

Tu vari to Bībeli paņemt, pakratīt, bet nevari no tās izdabūt to, kas tik ļoti rezonē mūsos ar savu īpašo vienreizību! Tas ir līdzīgi, kā ar bērniem, kas groza automašīnas stūri, spiež pogas, bet tā nekustas no vietas! Gribētos braukt, bet neprot! Tur ir nepieciešama atslēga! Šo atslēgu mēs katrs ik pa laikam pazaudējam. Šo Dieva Vārda atslēgu, kas reiz ļāva mums traukties

pa dzīves ceļu tajā brīnišķīgajā, Dievam vien zināmajā veidā! Vēlāk tas mēdz palikt kaut kas arvien abstraktāks un abstraktāks, līdz vienā brīdī attopamies, ka grozām tai mašīnai stūri, taču tā nekust no vietas. Kādēļ tā nebrauc?

Jēzus saka: „Ne jūs izraudzījāt mani, bet es jūs izraudzīju un liku, ka jūs ejat un augļus nesat un ka jūsu augļi paliek, lai visu, ko vien jūs lūgtu manā vārdā no Tēva, viņš jums dotu.” (Jņ 15:16) Vai tiešām bieži vien paredzamajā un regulārajā ikdienā ir darbojies kaut kas tik īpašs, kaut kas tik pārdabisks, kā Jēzus aicinājums? Vai tad tas ir kaut kas slikts vai biedējošs? Es gribētu uzdrīkstēties jautāt – kurš gan negribētu, ka viņu aicina Kāds tik gādīgs, spēcīgs un varens; Kāds, kurš visu zina, visu redz un uztur, tāpat arī tevi – kurš gan negribētu iegūt tādu aicinājumu? Vai tad tā nav visbrīnišķīgākā lieta, par kuru mūsdienās ir iespējams dzirdēt? Tieši tevi Dievs ir izredzējis un aicinājis! Šie Dieva Vārdi to dara: „Ne jūs izraudzījāt mani, bet es jūs izraudzīju ...”

Te nu viņi ir. Melns uz balta. Tie izskatās un izklausās citādāk nekā tad, kad tie rezonē mūsu iekšienē. Te nu mēs esam. Mums priekšā ir kaut kas skaidrs, bet mūsu iekšienē – kaut kas abstrakts.

Kāds teiktu, ka man nav vairs ticības. It kā ticība šiem vārdiem prasītu lielu saņemšanos, lai kaut ko no sevis “izspiestu”. Šeit tas jau ir skaidri – melns uz balta – Viņš tevi ir izredzējis! Tāpat tu jau esi! Tad paliec! Tas jau ir noticis! Jēzus saka: „Palieciet manī, un es jūsos; kā zars nevar nest augļus pats no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat nevarat arī jūs, ja nepaliekat manī.” (Jņ 15:4).

Tas ir tas avots! Tas, kas visiem mūsu draudzē ir kopīgs! Tur ir tas “melns uz balta”, kas rezonē mūsos neskaitāmās krāsās! Dieva Vārds saka: „Tos, par kuriem Dievs jau iepriekš ir lēmis, tos viņš arī noteica izveidot līdzīgus sava Dēla tēlam, lai viņš būtu pirmdzimtais daudzu brāļu vidū. Un, par kuriem viņš jau iepriekš ir noteicis, tos viņš arī aicina, un, kurus aicina, tos arī attaisno, un, kurus attaisno, tos arī pagodina.” (Rm 8:29-30) Viņš tevi aicina. Viņš tevi vēlas attaisnot. Viņš tevi vēlas pagodināt. Paliec Viņā! Es arī palikšu! Āmen!

Mācītāja **Ginta Graudiņa** sveiciens Pļaujas svētkos draudzei

„Un Jēzus tiem sacīja: *„Uzmanait un sargaities no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.*”

(Lk 12:15-21)

Un Viņš stāstīja tiem līdzību, sacīdams: „Kādam bagātniekam viņa lauki bija nesuši papildinam augļu. Un viņš sāka pie sevis spriest: ko es darīšu, jo man nav, kur savus augļus likt. Un viņš turpināja: to es darīšu – es noplēsīšu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savāksu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā.”

Jo ilgāk dzīvojam, jo labāk redzam, ka Dieva klātbūtne ir vērā ņemama it visā.

Plaujas svētki rāda, ka ar jebkuru darba rezultātu ievākšanu, apkopošanu, mēs esam noslēguši kādu ciklu, kas ietver sevī sākumu – kā sēšanu, tā audzēšanu un kopšanu – tas ir kā visa dzīve, kas notiek starp iesākumu un augļu ienākšanos. Ceļot māju no pamatu bedres rakšanas, līdz tai vēsajai rudens pēcpusdienai, kad tiek iekurināta pirmā krāsns un logi aizraso... Tās ir manas bērnības atmiņas, un mēs katrs domās varam ieraudzīt savu ceļu no sēšanas līdz darba augļu saņemšanai.

Raža ļauj šos augļus novērtēt un liek sadalīt, nolikt sēklai, investīcijām nākamajam laikam, pavasarim. Nebaltai krīzes dienai.

Tie ir tādi vispārzināmi principi, bet mēs redzam, ka dzīvē vairs retais tik *lēnīgi* to visu vērtē, mēs pat naudu vairs rokās neturam – ieskaita kaut ko kartē, tad mēs kaut ko pārkam, tērējam, viens prātīgāk, cits neko daudz līdzī nerēķina. Karte mājīgi vilina pirkt un pirkt. *Dzīvu* naudu nemaz tā negribas laist no rokām ārā... Visas jaunās pārmaiņas, ir jāmāk lietot, savienojot veco prātīgumu ar jaunajām iespējām.

Patī Rakstu un Dieva likumu pastāvēšana ietver nepieciešamību to apgūšanai. Te ir izteiktas universāli derīgas lietas, mēs varam vienus un tos pašus vārdus piemērot ķirbja audzēšanai, ganāmpulka uzturēšanai, arī rūpnīcas ražotnei, jā, arī valsts vadībai. Tie der personīgi katram cilvēkam

un visiem kopā – savstarpējo attiecību uzturēšanai, tikai mūžīgais jautājums – ja jau viss tik labi, kāpēc tad tas nedarbojas?

Tādēļ, ka visu laiku darbojas arī pretspēks, par to arī Kristus brīdina, par vienu no galvenajiem – par mantas maldinošo spēku, kas savu spēku parāda tieši garīgajā jomā. Maldinošs tādēļ, ka tas, kas ir labi – ka tev ir daudz augļu, ka tu esi zirgā, uz viļņa, kā saka par veiksmīgiem uzņēmējiem – bet tas ir arī liels pārbaudījums! Un daudzi to neiztur.

Tāpat kā pārbaudījumu ar *amatu*, kas dod lielu varu pār citiem, līdz ar to iespēju izdarīt daudz laba, sakārtot lietas, kas brēktin brēc pēc taisnīguma – bet pēkšņi mēs redzam, ka cilvēks mainās, ka viņš sāk runāt par savu nozīmīgumu, par to, kā viss te ir nolaists, kā tie iepriekšējie neko nav mācējuši izdarīt... un nekas nemainās.

Manta ir pat iedarbīgāks kārdinājums, jo ir redzama un baudāma, bet tā bieži nāk reizē ar varu, tad ir dubultgrūti nepadoties.

Jēzus, kā vienmēr, sarunu uzreiz ved pie pašas saknes – un šeit (*negaidīti!*) Viņš mantai pretī liek dvēseli, nevis nabadzību vai pieticību, bet dvēseli. Līdz ar to rāda, kas mums būs vissvarīgākais tālākajā, mūžības ceļā, kurā Viņš mūs gatavoja vest.

Arī grūtos laikos, kad tik daudz laika veltām līdzekļu pelnīšanai, bet tieši šajā laikā mēs varētu saprast, cik liels spēks ir gara spēkam! Ja visi domā par kopējo labumu, tad atradīs izeju, ieraudzīs iespēju, tikai nenolaist rokas, bet lūgties pēc svētības savam darbam.

Varbūt kāds nodomā, ka ir gana lūdzies, bet tā arī rezultātu nav sasniedzis, mīļie, tas tādēļ, ka šie Dieva principi netiek lietoti visos līmeņos. Ja viens ir ticis pie kāda uzņēmuma, tad jādomā par to – kā par Dieva dotu, bet par darbiniekiem – kā par saviem tuvākajiem, ar ko kopā ir jāvada dzīve un jādara visi darbi.

Dievs mūsu vietā nesēs. Viņš savu ir izdarījis pilnībā – devis mums savu zemi, pie tam auglīgu, ne tuksnesi, ne vētru un orkānu plosītu, bet mierīgu, skaistu Dievzemīti. Mūsu senči to tik krāšņi apdziedājuši un apdainojuši, ievērojiet, viņi visi bija ticīgi ļaudis, un Dieva dziesmas ir visas, kas slavē Viņa radīto skaistumu, mieru cilvēku starpā, tās uztur garu un prieku ikdienā. Mudina nepagurt, *ar dziesmiņu druvā gāju; div' pļaviņas es nopļāvu* – mēs nonākam līdz Pļaujas svētku dienai, kurā piensam pateicību visa Devējam un visiem labiem ļaudīm.

Dodam arī caur draudzi – gan uzturot mūsu kopīgo kalpošanu, gan palīdzot vecajiem. Bieži šī palīdzība vairāk izpaužas sirsnībā, ne tikai

naudas izteiksmē. Uzmanība un sirsnība ir dārga pati par sevi, to nevar atsvērt un nomērīt, tādēļ nežēlojiet to arī savās ģimenēs, saviem vecajiem ļaudīm, sevišķi vientuļajiem – priecīgu devēju Dievs mīl, katru, kas dod no tā, ko pats saņēmis no Dieva, jo tā viņš piepilda Dieva prātu savā un citu dzīvē.

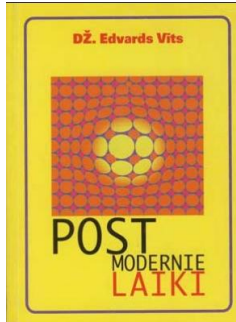
Māciet bērniem šo latvisko ticības spēku no mazotnes, no kopīgi sētas sēkliņas, lai tā izaug kopā ar bērnu un uztur visas dzīves garumā.

Es ceru, ka mēs katrs atradām vārdus un vietu, kur pielikt savu roku, lai dvēsele pildītos ar prieku un pateicību. Lai Dievs mūs bagātīgi svētī! Amen.

Mācītājs **Juris Zariņš** sūta Pļaujas svētku sveicienu savai draudzei!

Bibliotēka

No Dž.E.Vīta grāmatas “Postmodernie laiki”

Dieva vārds paredz mūsu laika un baznīcas dilemmu, 11. psalma 4. pantā jautājot: „Kad pamati grūst, ko darīs taisnais?” Viss modernais laikmets ir grāvis esošos pamatus un mēģinājis uz drupām celt jaunus.

Mūsu Kungs par pamatiem ir teicis: „Ikviens, kas šos manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klinčs.” Turpretim tas, kurš Dieva vārda pamatu noraida, „pielīdzināms ģeķim, kas savu namu cēlis uz smiltīm” (Mt 7:24, 26). Smiltis, protams, ir nestabilas. Modernās domas vēsturi veido daudzi pamati – apgaismības racionālisms, romantisma emocionālisms, eksistenciālisma gribasspēks – , bet kritiskajos brīžos, kad “stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta”, visi šie cilvēku veidotie pamati sagruva un “posts bija liels” (Mt 7:27).

Mūsdienās tiek noraidīti visi pamati. Dažādie modernisma projekti bija saistīti ar esošo pamatu iznīcināšanu un aizstāšanu ar citiem. Tagad modernais ir novecojis, un nebeidzamā graušanas un atjaunošanas cikla bezjēdzība kļuvusi acīmredzama. Postmodernisti izvirza pavisam atšķirīgu

alternatīvu: varbūt ir iespējams celt bez jebkādiem pamatiem. Gan postmodernisma aizstāvji, gan kritizētāji piekrīt tam, ka postmodernisma būtība ir “antifundamentāla”. Dažādie modernisma veidi, sākot ar apgaismību, mēģināja “sakārtot haosu”, [..], turpretim postmodernisms mēģina ar haosu sadzīvot un izvairīties no jebkādiem fundamentāliem spriedumiem. Kristieši var piekrist humānistisko pamatu kritikai un iesaistīties tajā, bet baznīca ir „nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus” (Ef 2:20). „Kats lai pielūko, kā viņš to ceļ,” brīdina apustulis Pāvils. „Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus” (1Kor 3:10–11). [..]

„Netopiet šai pasaulei līdzīgi,” raksta apustulis Pāvils, „bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā” (Rm 12:2). Pietiek ar šo pantu vien, lai noraidītu apgalvojumu, ka baznīcai ir jāmainās atbilstoši valdošajām sociālajām tendencēm. „Šī pasaule” nenosaka baznīcas kalpošanu, un tas izslēdz jebkādu sinkrētismu, liberālismu un “megapārejas” teoloģiju. Kristiešiem drīzāk jāļauj, lai tos pārvērs Svētais Gars un viņu prātus atjauno Dieva vārds.

Lai kāds cilvēks būtu Kristus māceklis (angļu val.– disciple), viņam nepieciešama morāla, intelektuāla un garīga disciplīna, kas, jo īpaši mūsdienās, cilvēka dabai ir sveša, taču uzskatīt, ka mūsdienu cilvēki nespēj saprast kristīgo patiesību, vai mainīt savu domāšanu, nozīmē nepietiekami novērtēt Svētā Gara un Dieva spēku.

Patiesu baznīcas izaugsmi – vai nu kvantitatīvu, vai kvalitatīvu – radīs nevis socioloģiskie pētījumi un mārketinga paņēmieni, bet, kā norāda Toms Netls, atdzimšana un pārveidošanās; nevis cilvēka izdoma, bet Dieva darbs. Vienlaikus baznīcai ir jā saglabā sava bibliskā identitāte.

Sevišķi nelokāmi baznīcai jātur pie diviem apdraudētiem pamatjēdzieniem – pie morāles un patiesības. „Grēcinieka tipiskākā pazīme,” teica Luters, „ir tā, ka viņš savu grēku neapzinās. Mūsu uzdevums ir likt to saskatīt.” Dieva baušļu sludināšana var izraisīt grēka apziņu; šobrīd mums ir jāsludina Evaņģēlijs par pestīšanu Jēzū Kristū. Lai sludinātu, jānododas patiesībai. „Dzīvā Dieva draudze,” saka apustulis Pāvils, ir „patiesības balsts un pamats” (1Tim 3:15). Baznīcai jābūt “balstam”; tas nozīmē, ka tai ar savu mācību un darbiem jāatbalsta un jāuztur patiesība. Dieva vārds skaidri atklāj, ka patiesība nav tikai cilvēka prāta zināšanas; tas ir daudz lielāks “dievbijības noslēpums”, proti, Jēzus Kristus, kas pats ir patiesība (Jņ 14:6), iemiesošana, paaugstināšana un spēks (1Tim 3:16).

Svētrumas pieraksts

Darīt Tā Kunga gribu

Mācītāja Ingus Dauksta svētruna Pļaujas svētkos

(Jņ 4:31–42)

Pa to starpu mācekļi lūdza viņu, sacīdami: “Rabi, ēd!” Bet viņš tiem teica: “Man ir ēdiens, ko ēst, kuru jūs nezināt.” Tad mācekļi cits citam sacīja: “Nebūs taču kāds viņam atnesis ēst?” Jēzus tiem sacīja: “Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani ir sūtījis, un piepildīt viņa darbu. Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, un nāk pļaujamais laiks? – Redziet, es jums saku: paceliet savas acis un skatiet druvas, kas jau ir baltas pļaujai. Jau pļāvējs saņem algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos abi, sējējs un pļāvējs. Jo te patiess ir teiciens, ka cits ir, kas sēj, un cits ir, kas pļauj. Es jūs sūtīju pļaut, kur jūs neesat pūlējušies. Citi ir strādājuši, bet jūs esat ienākuši viņu darbā.” Bet daudzi samarieši no šīs pilsētas sāka viņam ticēt tās sievietes vārdu dēļ, kura liecināja: viņš man ir pateicis visu, ko es esmu darījusi. Kad nu samarieši nāca, lūgdami viņu palikt pie tiem, tad viņš palika tur divas dienas. Un daudz vairāk ļaužu kļuva ticīgi viņa vārdu dēļ, bet sievietei tie sacīja: “Mēs ticam vairs ne tavas runāšanas dēļ, jo paši esam dzirdējuši un zinām, ka patiešām viņš ir pasaules Pestītājs!”

Mācekļi bija aizgājuši uz samariešu pilsētu nopirkt ēdienu, kad atgriezās, redzēja, ka Jēzus runā ar kādu samarieti – sievieti pie akas, tomēr viņi neuzdrošinājās iebilst Jēzum, ka Viņš pievērs šiem, viņuprāt, nepareizajiem ļaudīm vēribu. Samariešu ticība atšķīrās no jūdu ticības, jo viņiem svētie raksti bija tikai piecas Mozus grāmatas un dažāda veida pagānu māņticība. Tādēļ jūdi ar samariešiem nevis vienkārši nesagājās, bet bija naidīgi viens pret otru. Kad samariete aizskrēja, lai sarunu ar Jēzu pastāstītu samariešu pilsētā, mācekļi aicināja Jēzu: “Rabi, ēd!”

Kad Jēzus viņiem atbildēja – “Man ir ēdiens, ko ēst, kuru jūs nezināt” – Viņš ar to nedomāja, ka dienišķās maizes baudīšana būtu kas slikts un nepietiekami garīgs, bet gan to, ka Viņam ir kaut kas daudz svarīgāks par dienišķā uztura baudīšanu.

Dievs mūs ir radījis tā, ka mūsu fiziskās dzīvības uzturēšanai ir nepieciešams ēdiens, mēs to atzīstam gan pirmajā bauslī, gan arī pirmajā ticības apliecības punktā, ka Dievs, mūsu Radītājs, ir mūsu Kungs un Dievs. Atzīstam, ka Viņš mūs ir radījis līdz ar visu citu radību, devis miesu un

dvēseli, acis, ausis un visus locekļus, prātu un maņas. Un vēl arvien mūs uztur. Kungs Jēzus lūgšanā Mūsu Tēvs debesīs mācīja: „Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.” Savukārt Pāvils vēstulē Timotejam uzsvēra, ka tā mācība, kas pavēl atturēties no barības vielām, ir dēmoniska mācība.

Katrs ēdiens ir jāsaņem ar pateicību, caur Dieva Vārdu un lūgšanu ikviens ēdiens top svētīts. Tā mēs tiekam mācīti, piesaucot Jēzus vārdu, ar pateicību saņemot ēdienu un dzērienu katru dienu, kā arī atcerēties un pieminēt, īpaši Pļaujas svētkos, visus tos ļaudis, caur kuriem Dievs ir gādājis par mums. Caur sabiedrību un valsti, pārtikas apstrādātājiem, piegādātājiem, veikaliem un tiem, kuri mājās mums sagatavo dienišķo maizi, caur šādu kārtību Dievs ir gādājis, lai mums katru dienu ir dienišķā maize. Mūs Viņš māca ar pateicību to saņemt, mūsu Kunga Kristus vārdā pateikties Dievam Tēvam par visu, ko Viņš dod. Neaizmirsīsim, ka mums būs ikdienas maltītēs piesaukt Jēzus vārdu, lūgt Mūsu Tēvs debesīs lūgšanu, teikt pateicības vārdus, izlūgties svētību arī tam, ko mēs ēdam.

Šajā Vārdā Jēzus mūs māca, ka ir kaut kas vēl svarīgāks par dienišķo maizi. Viņš atklāj sava spēka un savas atjaunošanās avotu, kas mācekļiem vēl bija apslēpts un ļoti pietrūka – darīt Tā Kunga gribu. Kristus zināja, ka Viņš, kaut arī ir mūžīgais Dēls, ar Tēvu vienāds būtībā, ir sava Tēva sūtīts vēstnieks. Vēstniekam nav jādara sava griba, kā mūsdienās bieži vien izskatās, bet ir pienākums darīt tā gribu, kā arī runāt tā vārdus, kas viņu ir sūtījis. Kristus to daudzreiz apliecināja, sacīdams, ka “vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus” (Jņ 14: 10).

Ēdiens mūs piepilda ar enerģiju laicīgai dzīvei, Dieva vārdi pilda dvēseli mūžīgai dzīvei. Svētīgi ir tie, kas Dieva Vārdu dzird un to dara. Kristus patiesais piepildījums bija pildīt Sava Tēva gribu, piepildīt Viņa darbu. Viņš neliek fokusu uz darba metodēm, vai uz ļaužu vajadzību apzināšanos, vai uz jaunām draudzes stratēģijām un vīzijām. Viņš koncentrējās uz Tēva gribas piepildīšanu. Lai darītu Tēva gribu pilnībā, jābūt pazemīgam. Kristus tieši

tāds arī bija – lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tādēļ Vecajā derībā pravieši Kristu sauc par Tā Kunga kalpu šī vārda pilnīgajā nozīmē.

Mēs arī esam ne tikai Dieva bērni, bet arī Tā Kunga kalpi. Raudzīsimies uz Kristu, savu ticības iesācēju un piepildītāju, sekosim Viņa paraugam! Ļoti maldās tie kristieši, kas domā, ka sekodami pasaulīgajam paraugam, ejot savu izraudzīto ceļu, piepildot savas vēlmes, kā arī sekojot saviem sapņiem, lai iegūtu laimi un dzīves piepildījumu, viņi būs laimīgi. Tā ir liela kļūda, daudzi par to sāpīgi maksā ar dvēseles sāpēm, bailēm un nemieru, vai arī ar iekrišanu grēka važās. Daži kristieši diemžēl iemīl šo pasauli tā, ka atstāj To Kungu.

Jēzus skaidri un gaiši rāda, ka mums ir jāiepažīst šis spēka avots – darīt Tā Kunga gribu, piepildīt Viņa darbu. Debesu Tēva gribas piepildīšana atnes kristietim mieru un prieku. Kalpojot ticībā tā Kunga darbā, kristietis piedzīvo iepriecinājumu. Jau pļāvējs saņem algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos abi, sējējs un pļāvējs. (Jņ 4:36).

Mūsu dzīves un tās piepildījuma pamats ir Kristus kalpošana: „Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu savu dzīvību par atpiršanas maksu daudziem” (Mt 20:28). Tas bija galvenais uzdevuma piepildījums, atdot dzīvību par mūsu atpiršanu. Viņš to arī piepildīja, kad bija uznesis visus mūsu grēkus, pārkāpumus un noziegumus pie krusta staba. Kad tie tika dzēsti ar Viņa asinīm, Kristus, sacīdams: "Viss piepildīts!" atdeva savu Garu Dievam (Jņ 19:30). Rezultāts Viņa darbam ir mūsu pestīšana, svētdarīšana, kā arī mūžīga svētīlaimīga dzīve Viņa valstībā. Taču pirms svinēsim mūžīgo dzīvi Dieva valstībā, Dieva Jēra kāzu mielastā, mums ir jāveic arī savs nepieciešamais darbs, lai Dieva valstība piepildītos ar ļaudīm, kā rakstīts Atklāsmes grāmatā 7:9 „no visām tautām, no ciltīm, tautībām un valodām”. Šis uzdevums ir turpināt Kristus darbu, ko Viņš mums ir uzticējis – apliecināt Viņu ļaužu priekšā, apliecināt par Ķēniņu arī tiesas un vajāšanu priekšā – Kristu, Dieva Dēlu, grēku izpircēju, mūsu atbrīvotāju no grēka un velna varas, Viņu, kurš

atbrīvo cietumniekus, kurš grēka vergus dara par Dieva bērniem un Dieva kalpiem.

Šis darbs ir darāms mums kopā, jo vieni ir, kas sēj, citi, kas pļauj. Jēzus saviem mācekļiem teica, ka viņi redzēs lielus augļus mūžīgai dzīvei, kurus nav ievākuši savā darbā, jo pirms viņiem ir sējuši citi. Tie bija pravieši, kuri sēja šo sēklu caur ciešanām, asarām un savu nāvi. Vajāti un pasaules nicināti, tie bija uzticīgie rakstu mācītāji, kas neatkāpās no Svēto Rakstu vārda, kas ziedoja savas dzīvības. Tas bija Jānis Kristītājs, kurš neatkāpās no sev dotā Dieva uzdevuma, tādēļ maksāja ar savu dzīvību.

Tā arī Kristus draudze to dara kopā, viens sēj, viens pļauj, viens uztur sējēju un viens pļāvēju. Viens palīdz tam, kas sēj, otrs palīdz tam, kas pļauj. Visa Kristus miesa sadarbojas kā viens vesels, kaut arī darbu dara dažādi locekļi, bet strādā kopēja uzdevuma labā ar vienu mērķi, lai pie Kristus nāktu pasaules tautas un dzīvību iegūtu Viņa vārdā. Tad arī šinī dienā, par kuru Jēzus līdībā saka, kad eņģeļi nāks, lai savāktu mūs kā derīgus kviešu graudu kūlīšus mūžīgai dzīvei, Dieva godībai un Kristum par slavu un mums par mūžīgu svētlaimi. Amen!

Liecības

Mans ceļš ticībā

Esmu rakstījusi daudz un dažādas apceres un domu rakstus, dažādos laika periodos. To esmu darījusi aiz iekšējās nepieciešamības, lai pēc laika varētu pārlasīt savas domas, lai zinātu, par ko esmu domājusi.

Šobrīd sēžu pie baltas lapas, esmu apmulsusi, jo ir neiedomājami daudz domu un pārdomu, kas piesātinātas ar emocijām, lai runātu par Jēzu.

Vārds *ticība* mani ierobežo, vismaz pašlaik sajūtos tā.

Iesākšu ar to, ka dzīvā vārda meklējumi iesākumā bija neapzināti, pirmkārt, tās bija lasītās grāmatas, kas bija *dzīvas*, ar labām domām un atziņām. Veidoju izrakstus, lai vajadzīgā brīdī varētu garīgi stiprināties. Esmu pati izbrīnīta, kāpēc tieši šīs grāmatas esmu lasījusi, pēcāk tikai sapratu, ka ne jau es tās izvēlējos, bet tās izvēlējās mani, lai audzinātu un stiprinātu manu garu, lai es varētu atrast un uzlūkot Jēzu.

Nevaru uzrakstīt mīlestību, kā arī nevaru izteikt mīlestību, ko jūtu pret Jēzu, jo vienmēr, domājot par viņu, acs kaktiņā ir asara. Esmu neiedomājami pateicīga par to mīlestību, ko man dāvā Jēzus.

Mīlestība un sāpes atsevišķi nepastāv. Tās nav kā ābols, kurš pirms tam bijis vesels, pārgriezts uz pusēm. Nevainojams, tāds kā nepārgriezts auglis – tādu veidojumu un veselumu garā no mums vēlas Jēzus, arī no manis.

Tagad esmu priecīga par katru dienu, lai kā tā paietu, jo tā ir nepasakāma sajūta tai brīdī, kad sastopos ar Jēzu, tad, kad vismazāk esmu to gaidījusi. Paldies TEV JĒZU, ka esi manā dzīvē, paldies, ka neliec aizmirst to, kas man pašai liekas nevajadzīgs sākums, bet Tu to liec atcerēties.

Vecākiem neuzdevu jautājumu, kāpēc neesmu kristīta un iesvētīta, jo izsūtījuma gadi ticībai uzlika savu neatļautības zīmogu. Nezinu, vai pareizi būtu teikt, ka labi, ka tāds noliegums bija, jo tagad ar pilnu saprātu un pietiekamu gadu skaitu varu parakstīt dvēseles līgumu ar Jēzu.

Valentīna Šulca
2007. augustā

Ceļojumi

Apskatīt Latviju un kalpot Dievam

Pagājušā gada vasarā viena pilna mašīna ar Rīgas Sv. Jāņa draudzes locekļiem (Guntu, Indru, Eviju, Luru un Ingu) devās nedēļas nogales izbraucienā uz Latgali un, kā jau tas svētdienai pienākas,

devāmies arī uz dievkalpojumu, kas notika Rēzeknes luterāņu baznīcā. Bijām domājušas tā nemanāmi pievienoties draudzei, bet neizdevās, jo ar mūsu ierašanos dievkalpojuma apmeklētāju skaits gandrīz dubultojās. Tad nu bija jāstāsta, kas mēs tādas esam. Atzināmies, ka mūs vieno ne tikai draudze, bet arī kalpošana tajā ar slavas dziesmām, nodziedājām viņiem mūsu visu iemīļoto dziesmu „Jēzu, mīlais Pestītāj”. Tad sekoja uzaicinājums uz sadraudzību ar mācītāju un dažiem kalpotājiem viņu draudzes namā. Sirsnīgās sarunās iepazīnāmies un tikām mudinātas braukt vēl, nakšņošanu mums nodrošināšot draudzes namā, viņi tikai priecātos, ja mēs viņiem vēl uzdziedātu. Tā mums radās ideja – apvienot Latvijas skaistāko vietu apceļošanu ar kalpošanu dievkalpojumā vietējā draudzē.

Pirmais tāds brauciens tika realizēts jau tā paša gada rudenī, kad uzprasījāmies ciemos pie bijušā mūsu draudzes locekļa, tagadējā Cēsu draudzes mācītāja Didža Kreicberga. Viņu pašu gan neizdevās satikt, bet tikām pie iespējas nakšņot viņu draudzes namā un kalpot ar dziesmām svētdienas dievkalpojumā. Pie reizes piedalījāmies arī Cēsīs nakts orientēšanās sacensībās, kas vairākām no mums bija pirmās tāda veida sacensības. Mums pat izdevās iegūt trešo vietu un medaļas! Apskatījām arī Raunas un Smiltenes skaistākās vietas.

Šogad nolēmām turpināt šo jauko tradīciju. Pirmais brauciens bija īsi pirms Jāņiem uz Ziemeru muižu, kur mūsu draudzes locekle Egija Silāre

mūs jau sen aicināja. Tikām ļoti sirsnīgi sagaidītas un uzņemtas. Egijas mamma Dita Balčus kā augstdzimusi dāma mūs uzņēma un visu izrādīja. Muižā mums tika dota iespēja mazliet pārcelties uz citu laiku, citu realitāti, pielaikojot dažādu stilu apģērbus un cepures. Varējām iztēloties, ka esam princeses, augstdzimušas dāmas. Tieši tas jau arī īstam atvaļinājumam ir nepieciešams – pamest ikdienu un nokļūt piedzīvojumā. Dienas tika pavadītas apskatot apkārtnes skaistākās vietas, bet visi vakari bija kā mēģinājumi, pilni slavas dziesmām Dievam, lai iepriecinātu Ziemeru muižas iemītniekus un sagatavotos kalpošanai Opekalna baznīcā. Mums par lielu prieku muzicēšanai pievienojās arī Marta (Egijas meita) ar savu čellu. Tad nu mazais *Jāņa ielas republikas* sastāvs (divas ģitāras spēlētājas – Inga un Laura, divas dziedātājas – Evija un Gunta un čelliste Marta) bija gatavs kalpot Dievam un vietējiem draudzes cilvēkiem. Mums bija izdevies sarunāt ar vietējo mācītāju Vilni Sliņķi, ka mēs uzdziedāsim dievkalpojumā, bet viņš mūs par to uzlaidīs baznīcas tornī. Opekalna baznīca ir visaugstāk virs jūras līmeņa esošā baznīca Latvijā. Biju par to jau vairākkārt dzirdējusi, bet nu bija iespēja tajā ne tikai būt, bet arī dziedāt. Draudzes ērģelniece izrādījās ļoti apsviedīga sieviete. Dievkalpojums vēl nebija beidzies, kad viņa bija ar mums jau sarunājusī, ka brauksim līdzīviņai un mācītājam uz Apes baznīcu,

lai arī tur dziedātu. Ātri vien tika nolemts, ka spēlēsim arī korāļu dziesmas, izvēlējamies tās un sākās vēl viens mēģinājums. Mūsu līdzbraucēji tikmēr devās uz veikalu pēc saldējuma, lai nepieļautu pārāk skaļu vēdera burkšķēšanu dievkalpojuma laikā. Apes baznīca ir jauna, neliela un silta, un tās draudzes locekļi ļoti viesmīlīgi. Tā kā balkona, kur spēlēt, tajā nav, tad muzicējam baznīcas aizmugurē pie atvērtām durvīm, lai skan ne tikai tiem, kas iekšā, bet arī tiem, kas ārā. Pēc dievkalpojuma atvadījāmies no mūsu čellistes Martas, kas steidzās ar savu ģimeni atpakaļ uz Ziemeļu muižu, lai sagaidītu nākamos viesus, bet mēs vēl pavadījām laiku sadraudzībā ar mācītāju un draudzes cilvēkiem pie kafijas un gardumiem. Tad arī jau bija laiks doties atpakaļ uz Rīgu. Viens brīnišķīgs izbrauciens bija beidzies. Taču tā kā vasara bija tikai sākumā, tad tika nolemts, ka jābrauc vēl.

Otrais brauciens sekoja augustā. Šoreiz nolēmām doties uz Rūjienas pusi. Tika sazvānīts Rūjienas draudzes mācītājs Edgars Graudiņš, viņš priecīgi teica, lai mēs noteikti braucot, viss būs – gan nakšņošanas iespēja, gan arī kalpošana ar dziesmām. Sīkākas detaļas gan izpalika. Bija tik zināms, ka piektdienas vakarā mums ir jāierodas Burtnieku mācītājmuižā, kur varēsim nakšņot, kur mūs sagaidīs vakariņas. Ierodoties, mūs sagaidīja Burtnieku draudzes mācītājs Aldis Kalcenavs, bet pēc neilga laika bija klāt arī mācītājs Edgars Graudiņš ar gaļu cepšanai. Mācītājs Aldis no mums atvadījās, uzticēdams baznīcas atslēgas, lai mēs varētu uzkāpt tornī un

Pēc dievkalpojuma Rūjienas Sv. Bērtuļa draudzē kopā ar mācītāju Edgaru Graudiņu

pavērot saulrietu Burtnieku ezerā, bet mācītājs Edgars ķērās pie vakariņu gatavošanas. Tā nu vakars pagāja sarunās, sēžot ārā, tumsā un ēdot. Mums bija iespēja iepazīt šo jauno mācītāju, saņemt iedrošinājumu ļauties Dieva vadībai, vienmēr to meklēt. Tā nu gadījās, ka sestdien Staiceles draudzei, kurā arī kalpoja šis mācītājs, bija 90 gadu jubilejas svinības. Tika nolemts, ka būtu labi, ja mēs varētu tajās ierasties ar muzikālu sveicienu no Rīgas Sv. Jāņa draudzes. Sestdienas rītā saņēmām ziņu no mācītāja, ka Viņš bija aprunājies ar svinību organizatoriem, tika nolemts, ka būtu ļoti jauki, ja mēs varētu ar slavas dziesmām Dievam būt klāt mirklī, kad viesi būs sapulcējušies uz svētku klinģeri Salacas krastā. Tad nu sestdienas pirmo pusī veltījām Mazsalacas pilsētas, baznīcas un Skaņā kalna dabas takas apskatei, bet vakarpusē devāmies uz Staiceli, kur Salacas krastā, zem priedes, dziedājām un spēlējām Dievam par godu un svētku viesiem par iepriecinājumu. Savukārt svētdien muzicējām Rūjienas Sv. Bērtuļa draudzē dievkalpojuma laikā. Tādējādi vēl viens ar kalpošanu bagāts brauciens tuvojas beigām, bet pirms došanās uz mājām, noteikti bija jāapēd kāds Rūjienas saldējums un jāapmeklē kāda purva taka ar torni.

Gunta Blūzma

Laires sēkla ir katrā no mums

Biju nelielā trīs dienu ceļojumā. Tepat – Latvijā. Pabiju vietās, kur nebiju bijusi 30 – 35 gadus, bet atklāju arī, ka daudz ir neredzētu, neiepazītu ciematu un pilsētciemū tepat manā dzimtajā Kurzemē. Satikos ar veciem draugiem un paziņām, iepazīnu arī dažus jaunus cilvēkus, kuri ir manu grāmatu fani, bet kaut kā nebijām agrāk satikušies. Un... nesatiku vairs to cilvēku, kas mani bija gaidījis vēl pagājšvasar...

Ventspilī ciemojos pie brīnišķīga pāra, kas abi ir tikpat dulli kā es... Sandra un Raimonds ar riteņiem apceļojuši vai puspasauli, ir lieli ceļotāji un *camino* fani, viņu pagalmā saimniecības ēkas

viena siena pārvērsta par informatīvu gleznu – reklāmu Santjago de Kompostelas ceļam un, protams, mūsu mīļajai Latvijai. Ar Raimonu iepazinot neklātienē, kad viņš gāja apkārt Latvijai, vākdams līdzekļus bērniem ar īpašām vajadzībām. Esam kļuvuši draugi arī klātienē. Vakariņas ievilkās līdz vēlam vakaram... tik interesantas un sirsnīgas sarunas! Tik pozitīva gaisotne! Ir labi, ja proti pasmieties arī par neveiksmēm... Kaut vai par to, ka *covida* dēļ Sandrai un Raimondam izjuka viņu īpašais ceļojums uz Lasvegasu, kur jau viss bija rezervēts un samaksāts... Viņu jaukajā mājā nakšņoju, un no rīta, pavadot mani uz autobusu, neskatoties ne uz kādiem *covidiem*, samīļojāties tik sirsnīgi!

Lai arī rīts stipri nomācies, sāk pat smidzināt, un autobusā uz Jūrkalni viena sieva tā tarkšķ pa telefonu, ka galva sāk sāpēt, jūtos ļoti labi. Protams, es pirmā neizturu to „tarkšķi” un prasu viņai „nogriezt klusāk”, bet tas uz kundzi nemaz neiedarbojas. Tad tomēr arī citi pasažieri saņem dūšu, protests aiziet līdz šoferītei, ļoti jaukai sievietei – baltā blūzītē un svārkos! –, kas tai kundzei beidzot nogriež skaņu.

Jūrkalne – Pāvilosta. Gribēju kādu gabalu paieties gar jūru, bet lietus un lielais vējš mani pēc dažiem kilometriem pagrieza atpakaļ uz ceļa, un nokļuvu Liepājā agrāk, nekā biju domājusi. Karostā mana māsiņa Valda aizņemta – viņai no Vācijas dēls atbraucis! Liek mājai jaunu jumtu... Abi tādi laimīgi un darbīgi. Dēls atbraucis!

Kādreiz ar brāli un māsu ēdām Liepājā cepelīnus... traki garšīgi bija. Žēl, ka to vietu vairs neatceros. Paceļu acis – cepelīni! Vai nav joki? Iekšā meitene tik smuka un smaidīga – kādus gribēsiet, ar malto gaļu vai žāvēto? Un mīksta biežpienmaizīte! Tā vien gribas viņai kaut ko uzdāvināt. Pasaku lielu paldies un novēlu, lai smaids un tā prieka izteiksme viņas sejā nenozūd arī ziemā.

Uz Durbi nemaz nebiju domājusi doties, bet jau ceļā uz Ventspili man kāds zvana... svešs numurs – Zaigīņa? Te Līlijstante... dikti gribētu tevi redzēt...

Neesmu Līlijstanti redzējusi gadus trīsdesmit, ja ne vēl vairāk. Kā tā iedomājās mani atrast? Viņa ir man attāla radniece, par tādiem radiem mana mamma mēdza teikt – no ķiseļa septītais ūdens. Bet, tā jau gluži nav. Viņas dēls (mans brālēns) sagaida mani pie baznīcas, kur pārsteigta stāvu

pie Kronvaldu Atim uzstādītās skulptūras. Kā to agrāk nemaz nebiju pamanījusi? Arī Durbes pilskalnā agrāk neesmu bijusi...

Brālēns pavada mani pie mammas, kas, mani gaidot, tomēr ir saņēmusies un piecēlusies gultā sēdus. Lillijstante ilgus gadus kalpojusi Durbes baznīcā, bet tad muguras problēmas vairs neļāva ne saliekties, ne iztaisnoties. Daudz braukājusi pa slimnīcām, dakteriem, bet neviens nevarējis neko līdzēt, līdz tante palikusi uz gultas... Viņa klausās *Kristīgo radio* un lūgšanās pavada daudzas stundas... „Tu zini,” Lillijstante saka, „un man tiešām paliek labāk! Es jūtu, kā Dievs mani dziedina.” No radio un no *Svētdienas rīta* arī uzzinājusi par mani, manām grāmatām. Labi, ka man viena lieka jaunā grāmata bija līdzī, tajā ierakstu tantei arī vēlējumu un apsolu vēl kādreiz atbraukt...

Pirmo reizi biju Purmsātos. Pat dzirdējusi nebiju par tādu vietu. Uz turieni jau pirms 12 gadiem pārcēlusies kāda ļoti īpaša sieviete, varētu pat teikt, ka mana un manas ģimenes draudzene Aiga. Šodien viņa bija Liepājā, mašīnai jāiet tehniskā apskate, un Aiga uz brīvdienām grib paņemt pie sevis arī mazmeitiņu Amēliju. Skatos, cik veikli Aiga ieliek divgadīgo bērnu mašīnas sēdekļītī un ar savu vienu roku var bērnu arī piesprādzēt! Man nav ko teikt!

Kauns atzīties, bet es te – Purmsātos viņu ne reizi nebiju apciemojusi! Un biju ļoti pārsteigta – kā tu te vari dzīvot? Kā tu ar visu tiec galā? Ar vienu roku?

Aiga ir invalīde no bērnības. Trīs gadu vecumā ar labo rociņu paņēmusi nokritušu augstsprieguma vada galu... Izdzīvojusi, bet palikusi ar vienu roku un stipri sakropļotām kājām, kas gadu gaitā, bērnam augot, bija jāoperē desmitām reizēm... Meiteni audzinājusi vecmāmiņa, un viegli viņām nekad nav gājis... Neskatoties uz to, Aiga ieguva augstāko izglītību, izaudzināja divus brīnišķīgus bērnus, nokārtoja auto vadītāja tiesības. Vēl arvien viņa strādā par ekonomisti lielā uzņēmumā un tagad vēl viņas prieks ir mazmeitiņa Amēlija. Uz šejieni – Purmsātiem, Aiga ar ģimeni pārcēlās no Liepājas, jo nevarēja samaksāt par dzīvokli... un palīdzību kādam lūgt, viņa nemāk... Māja ir veca, bet jumts un logi veseli. Tualetes pagalma otrā pusē aiz veciem šķūņiem. Pašreiz arī nav siltais ūdens, boilers salūzis... televizors nerāda, kaut kas ar antenu noticis, bet meistars nenāk, jo uz jumta nav trepju... Toties siltumnīcā ir gurķi un tomāti, mazajā kūtiņā dažas vistas, divas zosis un dažas pīles... Braucot uz Rīgu, Aiga vienmēr atved

kādu olu, gurķi un tomātu arī mums, un es varēju tikai iedomāties, kā šie augļi ir nākuši...

Kamēr ome dzen kopā mazos pīlēnus, mēs ar Amēliju turpat pagalmā uzspēlējam bumbu, tad visas trīs ēdam vakariņas pie lielā virtuves galda. Amēlija ir kā tāds mazs brīnumiņš – smukiņa, ļoti paklausīga un klusa meitenīte. Uz viņu skatoties visu laiku jāsmaida.

Naktī klausījos blakus gultiņā gulošā bērna vienmērīgajā elpā un domāju... daudz domāju. Par to, cik cilvēks var būt stiprs. Un stipri lielākoties ir tieši tie, kam tas nākas ļoti, ļoti grūti... Par to visu tā domājot, gribot negribot jāpiekrīt secinājumam, ko kaut kur, kaut kad esmu dzirdējusi – kas ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tam Kungs dod atvieglojumu dvēselei.

Priekule mani sagaida un pavada ar plakātu pie autobusu pieturas „Prieks mājo Priekulē!” Skaista, sakopta apkārtne, darbīgi cilvēki. Pašā Priekulē vēl saglabājušās mūsu valsts priekšstāvju iznīcinātā dzelzceļa sliedes... tām braucot pāri, no traktoru piekabes izbirst gaudi, tad pīles un gulbji no blakus esošā dīķa lēnā gaitā čāpo uz ceļu brokastot...

Autobusa maršrutā Priekule – Liepāja nav pieturas ne pie tā ceļgala, ne pie tā lielā koka, kā jau daudzos autobusu maršrutos. Bet šoferis apstājas ikvienam, kurš palūdz – šoferīt, te varat pieturēt?

Tik dažādas tikšanās, tik dažādi cilvēki! Bet visi šie satiktie ļaudis taču ir Dieva bērni! Viens turas pie Viņa abām rokām, cits – ar vienu roku, jo ir tak vēl pasaulē tik daudz citu lietu, iešanu un darīšanu! Dažs tikai reizēm pieskaras Dieva rokai, kā garāmejojot, kad „nu pavisam sū ___i...” (ar tiem vārdiem jāuzmanās, ka kādu neaizskar, un man ar' nepiesien emocionālu vardarbību!) Bet Dievs ir vienmēr klātesošs.

No šīs pasaules mēs neko nevaram paņemt sev līdz, bet dzīvojot šajā pasaulē mēs varam sakrāt daudz augļu, kas ir Dievam patīkami. Varam vairot prieku, mīlestību un žēlsirdību. Dzīvei nav citu mērķu – tik vien pati dzīve, un tava sirds ir vīna dārzs, kas pilns augšanas spēka. Audz un dalies ar citiem! Atceries, ja Dievs grib tev ko iedot, tad vari būt drošs – nekas un neviens no šī nodoma nespēj Viņū atturēt!

Austrumu gudrība vēsta – Ja tavā dvēselē ir palicis kaut viens ziedošs zars, tad uz tā noteikti nosēdīsies dziedošs putns.

Zaiga Ābele

Dzeja

Zaiga Ābele

Vakars

Jauks vakars nolaižas pār Bēvuļēnu kokiem,
 Un dīķī spoguļojas zelta mākoņmala.
 Iet putnu koris vaļā ne pa jokam,
 Un gleznā skanošajā viss ir skaists bez gala!
 Stāv egle malā stalta kā uz vakti.
 Tai migla lēnām aizsedz priekšā plaukstu.
 Nāk stārķa paps man pateikt labu nakti,
 Un baltais amūrs uzsit vilni augstu.
 Pēkšņ pīle meldros, meklēdama mājas,
 Klieudz dzērve, noklīdusi nost no bara.
 Un ezis, mazliet saslapinot kājas,
 Zem laipas paslēpjas no nokrituša zara.
 Gaiss saldas jūsmas pilns un Dieva dvasas ...
 Tad pēkšņi apklust viss, un nakts stāv pamalē.
 Nu visas skaņas kaut kā izklīst pašas,
 Dziļš klusums visu paņem savā azotē.
 Un Dieva miers... Stāv vaļā sirds...
 Un mulsums... tāds...
 Cik esmu Tev es tuvu!
 Cik tomēr klusumam ir liela vara!
 Bet varbūt tā ir mana dumjā sirds,
 Kas nesaprot aiz laimes, ko lai dara?

Esmu kā gājputns

Pīlādzim jau ogas sārtas,
 Āboli pa zemi vārtās.
 Sēnes spraucas sūnām cauri,
 Vēji stīprāk uzpūš tauri.
 Ligzdu atstāj stārķu pāris,
 Lapām klājas trotuāri.
 Visur rudens pieliek roku –
 Nokrāso viņš krūmu, koku...
 Bet man atkal spārni raisās
 Un kā putns ceļos gaisā.

Kas Kristus ir man –
 Tā dziesma, kas skan,
 Tā saule, kas silda,
 Un sirdi ar mīlumu pilda.
 Viņš ir mana maize
 Un dzēriens salds,
 Viņš ir mana gulta
 Un ir mans galds.

Viņš ir mana klints,
 Aiz kuras slēpties,
 Un mana drosme,
 Kas ļauj uzdrīkstēties.
 Viņš ir tas strauts,
 Kur atveldzēties,
 Tā oāze, kur uzkavēties.
 Viņš ir mana zeme
 Un debesis.
 Viņš ir mans Dievs.
 Viņš ir man viss.

Lai viss, ko tu domā,
 Un viss, ko tu dari,
 Lai viss, ko tu runā,
 Un viss, ko tu vari,
 Ir pilns Dieva gudrības,
 Spēka un Gara.
 Ļaujies, lai Viņš
 Tevi māca un dara.

Lūgšana

Es šodien lūgšu Tev tik vienu klusi –
 Griez sirdis satriektās uz Savu pusi!
 Nes mieru pasaulei un katrai sirdij bārai,
 Ļauj uzdīgt Debess sēklai maziņai un vārai,
 Lai izaug Tavas mīlestības koks,
 Zem kura zariem varavīksnes logs
 Liek bēdām kust kā snigam pērnam.
 Un patvērumu dot ikvienam
 Kristus bērnam!

Pārdomas

Šis ir laiks, kas izdara izmaiņas mūsu dzīvēs.

Izmaiņas notiek mūsos kā ārēji, tā arī iekšēji. Varam jautāt sev: „Ko pašreiz darām, vai mums ir darbs, ar kādu attieksmi mēs to darām, ko domājam, par ko nebijām domājuši?”

Domāju, ka nebūs neviens, kas šos jautājumus nebūtu sev uzdevis, jo neesam apmierināti ar godīgu vai negodīgu visa veida samazinājumu. Mūsos veidojas cilvēciskās dusmas, neiecietība, gaušanās, aprunāšana, skaudība, nekaunība. Velns mums tās piespēlē kā sulīgu un garšīgu augli, no kā arī Ādams nevarēja atteikties. Tāpēc tik bieži nākas iesaukties: „Kungs, runā Tu!”

Pastāstīšu mazu gadījumu no savas ikdienas. Manas kurpes bija nolēmušas atpūsties, jo tām bija nokritis papēdis, nācās tās nest pie kurpju meistara. Meistara prasītā samaksa par darbu līdzinājās jaunām, bez zīmola ražojuma kurpēm. Tik maz vajadzēja, lai manī sašutums un dusmas sāktu spēlēt domu teātri, ko teikšu, kad iešu pēc savām salabotajām kurpēm. Pat mieram atvēlētā nakts stunda bija jāaizņemas, lai sanāktu kārtīgs dialoga scenārijs. Biju piemirsusi, ka savā nespēkā mēs esam lieli un stipri, tāpēc: „Kungs, runā Tu!”

Paldies Tev par klātesamību, jo kurpju vienas dienas atpūtu Tu izkārtoji bez samaksas.

Lai arī ko šis laiks mums sola – labu vai sliktu, mēs nevaram būt stipri un gudri bez Dieva žēlsirdīgās palīdzības.

Pa ceļu gāja cilvēku pūlis, katrs uz sava pleca nesa savu krustu. Kādam no viņiem likās, ka viņa krusts ir pārlietu smags. Šis cilvēks bija viltīgs, viņš atpalika no ejošā pūļa un iegāja mežā, lai nozāgētu daļu no krusta.

Apmierināts, ka spējis apmānīt visus, viņš panāca savus ceļa biedrus un gāja ar viņiem tālāk.

Pēkšņi gājēju priekšā ceļu norobežoja aiza, ceļotāji tam pāri pārlika savus nestos krustus un tā šķērsoja aizu. Tikai viltīgais cilvēks nevarēja pāriet šo aizu, jo viņa krusts izrādījās par īsu.

Pasaulē dzīvo daudz cilvēku, kas nelīdzinās viens otram. Kāds ir līdzīgs kokam, kas katru gadu nes augļus un to ir tik daudz, ka to smagums noliec zarus. Tie ir cilvēki, kas patstāvīgi strādā, izmantojot galvu un rokas.

Cits atkal ir līdzīgs kokam, kas katru gadu nes augļus, bet šie augļi nevienam negaršo, tāpēc ka ir rūgti un skābi. Tie ir cilvēki, kas dzīvo tikai paši sev.

Ir arī tādi, kas nes augļus, bet tie ir reti un maz, un tos nevar saukt par labiem. Tie ir sliņķi.

Ir arī tādi cilvēki, kas vispār nenes augļus, tie ir tie, pie kuriem nevar atrast nevienu labu darbu. Viņu dzīve ir bezvērtīga.

Uzprasi sev: „Kāds koks esi tu? Kādi ir tavu nodzīvoto gadu augļi?”

Lūdž, iekams nav par vēlu: „Nenocērt mani, Kungs, dod man vēl vienu vasaru, lai varu ko labot.”

Kāds neredzīgs cilvēks sēdēja uz ielas un lūdza ziedojumus. Pie viņa kājām gulēja uzraksts: “Esmu akls, lūdzu, palīdziet!”

Garām gāja cilvēks, kam nebija naudas, viņš pieliecās pie gulošā uzraksta un pierakstīja pāris vārdus.

Vakarā neredzīgais cilvēks devās uz mājām, viņa cepure bija pilna ar naudu, kas nekad tā nebija bijis.

Otrā dienā aklais cilvēks savu labdari pazina pēc soļiem un tam pajautāja, ko viņš ir pierakstījis viņa uzrakstā. Labdaris atbildēja: “Neko tādu, kas nebūtu patiess. Es uzrakstīju visu to, ko tu esi uzrakstījis, bet tikai nedaudz savādāk.”

Jaunie vārdi uzrakstā bija šādi : „Tagad ir vasara, bet es to neredzu.”.

Valentīna Šulca

(pārdomas un izraksti no nezināma autora darba)

Smaidām

Skolotāja jautā Pēcim:

- Kāpēc no olas izšķīlas cālēns?
- Baidās, ka citādāk no viņa iztaisīs omleti.

- Sakiet, skolotāj, vai cilvēku var sodīt par to, ko viņš nav izdarījis?
- Protams, nevar.
- Vai, cik labi! Es neesmu sagatavojis mājas darbus!

- Tu esi skolniece?
- Nē, dārzniece. Es eju bērnudārzā.

Otrklasnieka vēstule *citplanētietim*.

„Nelido pie mums, pie mums ir Covid-19. Ja atlidosi, būs jādzīvo divas nedēļas pašizolācijā!”

(No interneta materiāliem)

Un, kad tie pirmie atnāca, tie cerēja dabūt vairāk. (Mt 20:10)

Mums ikvienam jāapzinās, ka mūsu sirdī mīt liels darbu svētais. Tas ir – mēs visi labprāt darītu brīnišķīgus darbus, ar kuriem varētu lepoties un sacīt: redzi to es esmu paveicis; es šodien esmu atlīdzinājis Dievam ar lūgšanām un labiem darbiem, tādēļ mana sirdsapziņa nu varēs gūt vairāk miera. Un tā tas ir arī man – kad es esmu pildījis savu amatu un uzticīgi darījis savu darbu, esmu daudz priecīgāks nekā tad, ja es neko nebūtu darījis. Šis prieks pats par sevi nav slikts; taču tas nav šķīsts prieks, kas saistīts ar ticību. Šāds prieks grib sasaistīt un maldināt sirdsapziņu. Bet, tā kā sirdsapziņa ir trausla lieta, to nav viegli pasargāt no uzpūtības netikuma.

Tādēļ nebūsim pārdroši, bet, apliecināsim Kristu, dzīvosim dievbijībā un pieaugsim ticībā, zinādami, ka ikviens savā sirdī nesam lielu un nejauku mūku (darbu svēto), tas ir, mēs tiecamies paļauties uz saviem darbiem, taču tas ir pretrunā ticībai.

Mārtiņš Luters

Izdevumu sagatavoja:

A. Blūmiņa (krāsainā izdruka), I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, J. Miķelsons